וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה...

עוד שבוע עבר

הכל תלוי בזווית־הראייה, זה דבר ידוע, לא? המופע הממלכתי בפתיחת הכנסת ה־12 זכה להשמצות מפי כל. בושה! כלימה! כיצד אנחנו נראים? תיגרות שוק! התנהגות ברברית! שר־האוצר קם ובקול דראמתי שאל: „איך אנחנו נר־אים בעיני הנוער?"

ואז ענה לו בני בן ה־13 (אצלנו בבית נוהגים לדבר עם הטלוויזיה): „אתם נראים נהדר. זאת הפעם הראשונה שאני רואה שיש לכם הומור. איזו תוכנית־בידור נהדרת. כיפק היו!"

אשה מול חוק

היא נולדה כקאתולית באירופה לפני הרבה שנים. כמה שנים לפני מילחמת־העולם השניה היא הכירה בחור יהודי נחמד, התאהבה בו, נישאה לו וילדה לו שני בנים. לפני הברית של הבן הבכור אמרו לה בני משפחתו שכדאי שתתגייר. היא הלכה לרבי, שהיה אז במקום מגוריה, והתגיירה.

כשפרצה מילחמת־העולם, נלקח בעלה היהודי למחנה־השמדה. היא לקחה את שני בניה הקטנים וברחה ממקום למקום. חמש שנים היא ברחה ביחד עם יהודים אחרים מעירה, התחבאה, סבלה חרפת־רעב ומה לא.

כשתמה המילחמה חזרו כל היהודים לעירם לראות מי נשאר. בעלה לא חזר. היא היתה אשה צעירה ויפה וקיבלה הצעות־נישואין רבות. היא החליטה שמחובתה להינשא ליהודי, כי היא יהודיה ומפני שבעלה נהרג בגלל היותו יהודי. התעקשה וסירבה להצעות של גברים מוצלחים ועשירים.

בסוף הכירה גבר יהודי שאיבד את אשתו בשואה. הם קשרו את גורלם זה בזה. הוא היה מבוסס ועייף מתלאות המילחמה ולכן רצה להישאר בארצו באירופה. היא לחצה לעלות ארצה. ליהודים יש ארץ ושם מקומנו – אמרה.

אחרי שנתיים עלו ארצה, היא, בעלה החדש ושני ילדיה. הילדים גדלו כאן, שירתו בצבא, נישאו והקימו משפחות. כל הנכדים שלה יהודים כשרים ו... חילונים.

היחידה מכל המישפחה המדליקה נרות בשבת, הצמה ביום־כיפור, ההולכת כשמגן־דויד על הצוואר היא האשה שנולדה לפני הרבה שנים כקאתולית, אבל היום היא יהודיה גאה.

מה היא תהיה אחרי שיתקבל חוק „מיהו יהודי"?

• • •

את הקטע הזה יכולתי לגמור בנימה פסימית. אלא שהשבוע פגשתי אותה ושאלתי אותה מה יהיה אם יתקבל החוק. היא חייכה אלי ואמרה: „300 חוקים לא יקחו ממני את יהדותי. לפני 50 שנה קיבלתי על עצמי, מתוך בחירה, את הדת היהודית ורק אלוהים בעצמו יכול לקחת אותה ממני. על מי שטוענים שהם נציגיו של האלוהים אני פשוט מצפצפת."

אחרי התשובה הזאת, אני שואלת אתכם, יש ספק שהאשה יהודיה?

פטנט

איור מתוך הספר „עכברון, בלון ופעמון"
ספר אחד לפחות, לכל דור של מרטיבים

הבעייה היא שהילד הוא רק בן 13, והוא לא יודע שאין להם הומור.

אבל נעזוב את זה, אם הם הצליחו לשמח ילד אחד בישראל, הם עשו יותר מאשר רבים ציפו מהם.

★ ★ ★

בזמן האחרון התפרסמו כמה מאמרים בעי־תונות על נפלאותיה של הטלוויזיה הבריטית. מיהרו אנשי הטלוויזיה הישראלית וקנו מהאנג־לים את הסידרה בת שלושת הפרקים בחורי התה'ילה, כדי להראות לאנשי העיתונות הכתובה שהם לא יודעים על מה הם מדברים.

אחד אפס לטובת הטלוויזיה. הסתבר שגם האנגלים מפספסים לפעמים.

★ ★ ★

רציתי לקנות מתנה לחבר. איך יודעים מה לקנות לחבר? פשוט, שואלים את אשתו. אשתו אמרה שיש לו קומפקט־דיסק (יש איזו מילה בעברית?) חדש ואין לו תקליטונים בשבילו.

האשה גם אמרה לי שכל תקליטון כזה עולה 45 שקלים. נו, מה לעשות, 45 שקלים הם לא סוף העולם. אבל לפני שהספקתי ללכת במיוחד למ־קומות שבהם מוכרים תקליטונים לקומפקט־דיסק, הגעתי לסטמצקי, בעניין אחר לגמרי.

אני לא יודעת מדוע חנות־ספרים מחזיקה תקליטונים כאלה, ועוד פחות אני יודעת למה הם מבקשים בשבילם 18 שקלים בלבד, אבל לפני שהם יתחרטו קניתי שניים. אילו לא הייתי כותבת את השורות הללו כאן, היתה אשתו של החבר שלי חושבת שהם קיבלו ממני מתנה ב־90 שקלים, אבל אני, עם הפטפטנות שלי, הורסת לעצמי הכל.

למי שמתעניין בתקליטונים הללו כדאי שיי־גש לסטמצקי ויבדוק בעצמו.

★ ★ ★

הילד הקטן קיבל במתנה ליום הולדתו ה־10 איזה מישחק אלקטרוני קטן, שכדי להפעיל אותו צריך כנראה זרזות־ידיים מדהימה ומוח של סוללה פיצפונת. ניסיתי לשחק ולא הלך לי. ביקשתי מהילד שילמד אותי, אבל הוא רק צחק ואמר: „בחיים לא תצליחי."

למה?

ככה, כי זה לא בשבילך.

אבא הצליח?

אבא זה משהו אחר. אבא גאון.

אתה יודע שאתה חזיר שוביניסטי?

להגנתו בא אחיו בן ה־13 ואמר: את יודעת שאת מתחצפת לגברים כמו תולעת פמיניסטית?

— — —

לך תבנה מדינה עם ילדים כאלה.

★ ★ ★

קונדיטוריית השקם, שמתכוננת לאפות 1.3 מיליון סופגניות בחודש הקרוב, שלחה לי הביתה קופסת סופגניות. כך נודע לי שהנה זה מגיע. שמונה ימי־חופש לילדים.

תתחילו בהכנות לפיגוע הזה. תתקשרו כבר לשמרטפים, תתחנפו לסבתות מכל הצדדים, טלפנו לחברים בקיבוץ ושאלו לשלומם, תבררו בבנק כמה אובר־דרפט מותר לכם לקחת.

המנגל החשמלי, לצלייה ביתית
בטעם של מיסעדה, בלי אנשים מסביב, בלי עשן ולא משמין

אז כמו שהבטחתי לכם — הגיע החורף. נגמר השיזוף על שפת־הים, עברו לארונות החולצות עם השרוול הקצר, נעלמו היתושים, הסתיים החום והלך לו ריח המנגל.

יש אנשים שחבל להם על כל זה, והם מחפשים תחליפים. בעניין הים — אפשר למצוא היום בריכות־שחייה מחוממות וכל מיני חשמלים לשי־זוף מלאכותי. בעניין החום, יש, ברוך השם (החלטתי להפסיק להגיד את הטיפשות הזאת, אבל זה לוקח זמן כנראה) עשרות תנורים ומפזרי־חום ורדיאטורים והסקות ואפשר לחיות עם זה כמה זמן עד שיחזור הקיץ המבורך.

רק בעניין המנגל היתה לנו בעייה. אני, באופן אישי, לא נהניתי ממנו גם בקיץ, כי יש לי אישור מהרופא לא להשתתף במנגלים המוניים והבר־בי־קיו במירפסת הצרה מלכלך את הקיר ומכניס פיח לחדר, אז ויתרתי.

עכשיו גם אני, וגם אתם, יכולים להצטרף למנגל נטו — כלומר מנגל נטול אנשים ונטול ילדים ובלי ישיבה על אבנים קשות ובלי נסיעה של שעתיים לכל כיוון ובלי אריזת ציוד של שעה לפני הנסיעה ואחרי הנסיעה.

לחנויות הגיע מוצר חדש ששמו מנגל חשמלי ביתי, והוא מתאים לצליית בשר, דגים, וירקות שונים. הוזמנתי למסיבת־עיתונאים שבה הראו את המוצר החדש, טעמתי מהבשרים שהכינו עבורנו והשתכנעתי. קניתי את המכשיר, ועכשיו אנחנו מבלים.

הילדים טוענים שיש לזה טעם של מיסעדה. הבעל טוען שהוא בטח ירזה מהאוכל, מפני שלא מוסיפים לו שומן, ואני נהנית, כי כל ארוחה בשרית לוקחת לי 15 דקות.

אני ממליצה מאוד.

הוי, אנטיוכוס אנטיוכוס. הלוואי שתסתובב בקבר כמו סביבון כל שמונת ימי־החנוכה.

★ ★ ★

בזמן ארוחת־הצהריים שאל אותי הילד מה זה בדיוק „הנאה צרופה". ניסיתי להסביר, אבל הוא ביקש דוגמות. הדבר היחידי שעלה בדעתי באותו רגע היה משהו שלא משתפים בו ילדים, ולמזלי הטלפון צילצל ושכחנו את ההנאה הצרופה.

באותו ערב, מול הטלוויזיה, בתוכנית מסך אישי ביקש יעקב צור לשמוע את ליאור יניי (הצ־עיר) שר את בדומה. שלוש דקות של הנאה צרופה עברו עלי וידעתי שיש לי תשובה לילד. אבל למחרת בבוקר, כשרציתי להסביר לו, נעצרתי. מה מבין ילד דיגיטאלי בן 10 בשירים ההם.

★ ★ ★

אנשים רבים חושבים אותי, בטעות כמובן, למומחית לילדים, רק בגלל שפה ושם יש לי מה לאמר עליהם מעל דפי העיתון. בגלל הטעות הזאת פונים אלי אמהות צעירות ואבות צעירים בבקשת עצה.

הפנייה האחרונה היתה מאם שרצתה לברר על ספר נחמד שיעזור לבן שלה להפסיק להרטיב.

ובכן, אמא צעירה: יש 50 ספרים כאלה לפחות. כל דור של מרטיבים — שזה כל שנתיים — זוכה לפחות לספר אחד בעניין זה.

הספר האחרון הוא עכברון, בלון ופעמון מאת נעמי גן־גור ויש בו ציורים יפים מאוד של טלי קריבולט. סיפור נורא נחמד, אבל אם מישהו חושב שהספר הזה, או כל ספר אחר בנושא, יגרמו לילד להפסיק להרטיב יש לו טעות איומה.

עם ספרים ובלי ספרים הם מפסיקים בגיל 3 בערך, אבל מהספרים הם נהנים. גם כן מישהו, לא?

שיחת חולין

(עם בעל מספרה)

שלום, באת לחפוף?
כן, איפה אלי?
אין אלי. נסע.
לאן נסע?
נסע לקנדה עם המישפחה שלו.
מה, עזב את הארץ?
כן.
למה? מה פתאום עזב את הארץ?
הוא לא אוהב את הסטייל פה. בקנדה זה יותר סטייל אירופי.